

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 3911 van 22 november 2007
in de zaak X / IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 5 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. VERSTRAETE en van attaché B. DIERICKX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 17 december 2001 het Rijk binnen en diende op 21 december 2006 een asielaanvraag in. Op 21 augustus 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“Volgens uw opeenvolgende verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit X. Op 18 december 2001 diende u in België een eerste asielaanvraag in, waarin op 30 augustus 2002 een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen. De Vaste Beroepscommissie nam in beroep op 28 oktober 2002 eveneens een weigeringsbeslissing. Uw vordering tot nietigverklaring van deze*

beslissing werd bij arrest van de Raad van State van 20 februari 2004 verworpen. Op 21 december 2006 diende u een tweede asielaanvraag in. U zou niet zijn teruggekeerd naar Iran. In maart 2004 zou u contact hebben gezocht met de katholieke Sint-Michel kerk in Kortrijk, nadat u vernam dat ze financiële steun gaven. Na anderhalf jaar zou u aan de pastoor een bijbel in het Farsi hebben gevraagd. Via de satelliet-zender “Jam e Jam” vernam u dat er in Torhout een protestantse Farsi-sprekende pastoor, X, was. U zou met een groep Iraniërs bijbellessen hebben gevolgd en u door X hebben laten overhalen u te laten dopen. Hij zou u hiervoor hebben doorverwezen naar het protestantse “Christian Center” in Brussel. Op 8 oktober 2006 werd u er gedoopt door een Amerikaanse pastoor, X. Ook uw echtgenoot, X, zou die dag zijn gedoopt. U zou elke zaterdag de mis in de Sint-Michel kerk in Kortrijk bijwonen. Hoewel u geen lid of sympathisant bent van de Mudjahedin-e Khalq-e Iran (MKO), hebt u uit respect voor hun activiteiten op 13 september 2004 deelgenomen aan een betoging aan het Schumanplein in Brussel. In 2005 nam u in Duitsland en Frankrijk deel aan manifestaties van de MKO. Op 8 maart 2007 zou u hebben deelgenomen aan een manifestatie waarop X een toespraak hield om de MKO van de lijst van terroristische organisaties te schrappen. Van de dochter van uw zus zou u vernomen hebben dat ze foto’s van uw doopsel op het Internet zou hebben gezien. U meent dat de Iraanse autoriteiten hierdoor op de hoogte kunnen zijn van uw bekering en dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt beschuldigd te worden van afvalligheid. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw shenaznameh; doopcertificaten op naam van u en uw echtgenoot. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal stuurde u via uw advocaat een adres van een website waarop uw echtgenoot tijdens de acties waaraan hij deelnam te zien is en een bladzijde uit een publicatie van de “Campus Crusade for Christ”, Persian Speaking World Ministries, waarop u en uw echtgenoot te zien zijn tijdens een doopceremonie. Ook stuurde u een brief van een pastoor van een Iraanse kerk “222 Ministries”, Vrezh Babakhani, waarin wordt verklaard dat u en uw gezin bekeerlingen zijn en gevaar lopen bij een terugkeer naar Iran.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoekster roept een “schending [in] van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het art. 62 van de Wet van 15 december 1980.”
1. Verweerder wenst “aangaande de algemene motiveringsverplichting, vervat in de wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.”
2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de

grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutive werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Identiteit en reisweg.

3. Verzoekster legde haar originele shenaznameh neer ter staving van haar identiteit.

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoeksters vrees voor vervolging is tweeledig. Enerzijds beweert zij vervolging te vrezen in Iran omwille van haar bekering tot het christendom, en anderzijds omwille van haar deelname aan manifestaties in België niettegenstaande zij niet politiek actief is noch lid van enige politieke beweging.

1. Bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) geldt er een bijzondere bewijslast, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004)

1. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 96).

2. De bestreden beslissing stelt: *"Wat betreft de door u aangehaalde politieke activiteiten dient te worden gesteld dat uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat*

delraanse autoriteiten ervan uit gaan dat vele asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na hun vlucht te kunnen staven. Meestal gaat het bij deze activiteiten om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de USA en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat Iraanse instanties de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden. U verklaarde deel te nemen aan manifestaties georganiseerd door de MKO, maar zonder enige bijzondere interesse of sympathie voor deze organisatie (gehoorverslag Commissariaat-generaal p.10). Andere rganisaties, gelieerd aan de MKO, zoals "Iran REF" en de Nationale Raad van het Iraans Verzet "NCRI", kent u niet (CGVS p.2,10). U nam samen met uw echtgenoot gewoon deel aan manifestaties en betogingen maar zei verder niets meer te maken met de Iraanse oppositie (CGVS p.3,10). Er kan dan ook kan bezwaarlijk gesteld worden dat u het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw activiteiten in het buitenland."

3. *Het verzoekschrift stelt dat "verzoekster nooit de intentie heeft gehad om asiel aan te vragen omwille van haar beweerde politieke activiteiten in België. Als zij deelnam aan manifestaties en betogingen, was dit steeds uit respect voor haar echtgenoot alsook omdat zij democratie en vrijheid in Iran wil. Verzoekster kan evenwel omwille van de politieke activiteiten van haar echtgenoot niet terug naar Iran."*
4. *Verzoekster bevestigt in het verzoekschrift haar eerdere verklaringen in politiek niet geïnteresseerd te zijn noch lid te zijn van een politieke groepering. Verweerder wijst terecht op informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat een reëel risico bij terugkeer naar Iran enkel bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen in het buitenland die met name in de openbaarheid treden. Verzoekster voldoet niet aan deze criteria. Wat haar echtgenoot betreft blijkt uit zijn dossier dat hij evenmin een dergelijk profiel aannemelijk kan maken. De bewering van verzoekster niet terug te kunnen keren omwille van de activiteiten van haar echtgenoot kan bijgevolg niet overtuigen.*
2. *Verzoekster stelt bovendien vervolging te vrezen omwille van haar bekering tot het christendom.*
1. *De bestreden beslissing stelt in dit verband: "Wat uw vrees om als afvallige te worden beschouwd en te worden veroordeeld dient daarnaast te worden vastgesteld dat deze vrees niet in overeenstemming is met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, die in kopie in bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd. Hoewel op apostasie of afvalligheid van de islam volgens de sjari'a de doodstraf staat, heeft de laatste jaren in geen geval strafvervolging of executie plaatsgevonden van personen die zich hebben bekeerd tot het christendom. Moslims kunnen interesse tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderricht volgen zonder dat dit hen op negatieve aandacht van de autoriteiten komt te staan. Enkel personen die zich openlijk en actief bezighouden met evangelisatie kunnen moeilijkheden ondervinden. Hoewel de druk in Iran op bekeerlingen die hun bekering in de privé-sfeer beleven lijkt te zijn opgevoerd kan er niet gesproken worden van een actief vervolgingsbeleid ten opzichte van deze personen. De aandacht van de autoriteiten lijkt vooral gericht tegen leiders van de zogenaamde nieuwe huiskerken en tegen vooraanstaande kerkleiders en figuren met*

een hoog profiel binnen de Assembly of God kerk. U stelde gedoopt te zijn in het "Christian Center" te Brussel. U zou hiertoe aangezet zijn door de Farsi sprekende pastoor uit Torhout, X. U weet niet of voornoemde pastoor behoort tot het Christian Center (CGVS p.4,5) en tot welke gemeenschap binnen het christendom hij juist behoort (CGVS p.4,5,12). U denkt dat het gaat om een protestantse gemeenschap. Gevraagd naar protestantse kerken in Kortrijk, verklaarde u er geen enkele te kennen (CGVS p.9). U stelde dat u in één God gelooft en dat protestant of katholiek zijn voor u niet belangrijk is (CGVS p.9,11). U liet zich dopen door een protestantse kerk en gaat naar de mis in de katholieke kerk St Michel te Kortrijk. U leest de bijbel, gaat naar de mis maar doet niet aan bekeringsactiviteiten (CGVS p.19). Uw loutere bekering tot het christendom zonder dat u een uitgesproken voorkeur hebt voor een van de vele stromingen binnen het christendom en uw persoonlijke beleving ervan kunnen in het licht van voornoemde informatie niet weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming."

2. Het verzoekschrift stelt dat "verzoekster wel degelijk terecht vreest om in Iran als afvallige te worden beschouwd en veroordeeld. Verzoekster houdt zich immers openlijk en actief bezig met evangelisatie en het gaat dus niet enkel om persoonlijke beleving. Zo is verzoekster samen met haar echtgenoot X bezig met het oprichten van een Iraanse protestantse kerk. Er werd daartoe reeds een Iraanse priester uit Antwerpen, met name X gecontacteerd. Deze priester zal dan wekelijks naar Kortrijk komen om de mis te geven. Op dit ogenblik zoeken ze een plaats om die mis te geven. Er werd daartoe reeds contact opgenomen met de Sint-Michielskerk te Kortrijk, met een evangelische kerk (Meensestraat 83 te 8500 Kortrijk) alsook een internationale kerk (X). Het is de wens van verzoeker om openlijk voor zijn bekering uit te komen. Dit houdt heel wat gevaar in indien hij terug dient te terugkeren naar Iran, Iran, dit blijkt ook uit het administratief dossier van het CGVS: Voor hen die openlijk voor hun bekering uitkomen en voor diegene die actief aan bekeringen van moslims doen, bestaat de kans op repressie, intimidatie en arrestatie. Het feit dat Iraanse christenen in Iran geconfronteerd worden met heel wat problemen, blijkt o.a. ook uit diverse nieuwsberichten uit Iran. Uit deze berichten blijkt dat gelovigen vaak worden opgepakt en veroordeeld wegens zogezegde drughandel. Verzoeker wenst ook te verwijzen naar het dossier van mevrouw X. Ze is sedert ongeveer 5 maanden in België (woonachtig te Turnhout) en diende te vluchten uit Iran omwille van haar zeer ernstige problemen als bekeerde christen. Het CGVS erkent overigens dat personen die zich openlijk en actief bezighouden met evangelisatie moeilijkheden kunnen ondervinden, met name strafvervolging of executie (volgens de Sjari'a staat op afvalligheid van de islam de doodstraf)(...) Verzoekster wenst er nog aan toe te voegen dat het nooit de bedoeling is geweest om op basis van haar geloof een verblijfsdocument in België te verkrijgen. Haar bekering is enkel vanuit haar sterke geloofsovertuiging in Jezus."
3. Inzake de onverschilligheid ten opzichte van de verschillende stromingen binnen het christendom die verweerder haar verwijt stelt verzoekster dat ze "steeds precies aangegeven heeft hoe de vork aan de steel zit. Verzoekster en haar gezin zochten in maart 2004 contact met de katholieke Sint-Michielskerk in Kortrijk. Ze kregen immers geen financiële steun meer en hadden vernomen dat die kerk hen dit kon geven. Ondertussen wordt verzoekster nog steeds geholpen door die kerk. Als dank gaat verzoekster ook helpen, met name als er feesten zijn om alles klaar te zetten of voor het onderhoud in de tuin, of... Verzoekster is evenwel protestants, maar voor haar

doet het er niet toe of ze protestants of katholiek is. Het belangrijkste is Jezus en het feit dat zij haar geloof kan belijden en praktis[z]eren”.

4. Verzoekster stelt aldus omwille van de financiële steun contact gelegd te hebben met de kerk. Verzoekster is aldus niet toegetreden tot de christelijke kerk omwille van een geloofsvraagstuk. Mogelijk is verzoekster nog steeds actief binnen de kerk doch er kan geen geloof gehecht worden aan een overtuigende bekering wanneer verzoekster niet eenduidig kan stellen tot welke kerk ze is toegetreden. Uit haar verklaringen en het verzoekschrift blijkt haar keuze van kerkgemeenschap verbonden aan overwegingen van financiële en praktische aard. Ten slotte getuigt de snelheid en het gemak waarmee verzoekster van kerkgemeenschap wijzigt niet van een weloverwogen dwingende, standvastige en spirituele noodzaak. Verzoeksters bekering kan niet overtuigen noch het feit dat ze weloverwogen haar islamgeloof heeft afgezworen. Ten overvloede wijst verweerder nog op het dossier van verzoeksters echtgenoot, meer bepaald diens verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal niet bekeerd te zijn en hij ook niet van plan was dit te doen.
5. Het verzoekschrift stelt hierop: *“Het klopt inderdaad dat de echtgenoot van verzoekster, de heer X, eveneens gedoopt is. Hij heeft dit niet gezegd op het interview omdat hij wilde vermijden dat het CGVS zou zeggen dat verzoekster en haar man zich hebben laten dopen om hier een verblijfsdocument te verkrijgen. Zowel voor verzoekster als haar echtgenoot was het belangrijk om van godsdienst te veranderen. Zij hebben dit ook enkel gedaan uit volle geloofsovertuiging.”*
6. Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen. De Raad kan aldus geen geloof hechten aan de bekering van verzoeksters echtgenoot (zie arrest nummer 3912). Voor zover verzoeksters echtgenoot oprecht is in zijn toetreding tot het christendom moet hij hiervan minstens uiting aan geven aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Bovendien wordt elke asielzoeker geacht alle nuttige elementen ter beoordeling van de asielaanvraag nauwgezet, spontaan en onmiddellijk aan te brengen.
7. Verweerder herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aandacht van de autoriteiten in Iran vooral naar leiders van de zogenaamde nieuwe huiskerken en naar vooraanstaande kerkleiders en figuren met een hoog profiel binnen de Assembly of God kerk. Van verzoekster kan bezwaarlijk gesteld te worden dat zij een vooraanstaand kerkleidster is. In acht genomen verzoeksters kerkgang toont ze niet aan in Iran in de negatieve aandacht van haar autoriteiten te komen.
8. Haar vervolging omwille van haar geloof is aldus niet aannemelijk.
3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
5. Wat betreft de subsidiaire bescherming.
 1. Verzoekster verzoekt de Raad *“In subsidiaire orde aan verzoeker de subsidiaire bescherming te willen verlenen.”*
 2. Aangezien verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt hij evenmin een reëel

risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
4. Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizendenzeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.